

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 1. Quid egerit Christus Dominus noster in fauorem Paupertatis

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

Orat. de doro
mī. Orat.
de 40. Mar.

legantur his contentis sumis. Sed multò adhuc magis consideratio oportet
uebit, si eam adhuc altius extollamus, quemadmodum fecit S. Gregorius
Nissenus. Si Deus nudos nos fabricauit in vêtre nostræ matris; & inden-
eduxit nudos ad vitam hanc mortalem ducendam; & ipsemet Deus nudos
nos ex hoc mundo educit, & ponit in ventre matris nostræ, quæ est terra
vbi sunt corpora quasi in semente, vt suo tempore renascantur & relinquantur
ad vitam immortalem, redeunte homine ad ipsummet Deum, à quo exi-
uit. Quid ergo mirum, quòd velit Religiosus Deum honorare, dirigens
vitam suam iuxta initium & finem, quem Deus illi assignauit? Et in ho-
ligosam vitam auspicietur, exuendo se rebus omnibus, emisso voto pau-
pertatis; & pergendo in hac nuditate vsque ad ipsam mortem in qua
coactus eam deseret. Quod si in hac sancta perfecta que nuditate moriamur
proueniet suo tempore corpus resuscitatum: quod se constituet in com-
ctu ipsius Dei Creatoris, vt pretiosa gloriæ suæ veste ipsum induat.

§. 1. Quid egerit Christus Dominus noster in fauorem
Paupertatis.

2.

SE D multò adhuc amplius inducit ad magni faciendam paupertatem
quod ipsemet Deus, cum decreuit fieri homo, voluerit intrare in
dum, & ex eo exire cum hac nuditate & paupertate: sic enim fecit
valde gloriosam: nam ceteri infantes, si nudi nascuntur, id fit ex necessitate
natura: quibus tamen iam natis, parentes, si diuites & potentes sunt, omnia
possibilem procurant commoditatem, in habitatione, pannis, cunis alijsque
ornamentis; & si nudi etiam redeant ad terram: suas tamen diuitias & com-
moditates, dum viuunt, seruant: At magnus Deus noster homo factus, &
esset diues, (vt ait Apostolus) egenus factus est, & sponte sua nudus & in
rio alieno, valdeque incommodo nasci, & vile prælepe pro curis habere
vilibusque pannis regi voluit. Et in fine vitæ, antequam crucem conscen-
det, voluit omnibus suis vestibus exui; & nudus ex hac vita migrare, si
eam fuerat ingressus: idque totum fecit hoc consilio, vt ait S. Cyprianus,
hic esset primus noster Religionis introitus, sicut in mundum primus
Christi ingressus; & cum eadem humilitate & paupertate perseueremus
cut Christus perseuerauit vsque ad finem vitæ.

a. Cor. 8. 9

Serm. de
Natiuit.

3.

HINC quoque prouenit, quòd cum CHRISTVS DOMINVS
ruit os suum, vt Euangelicæ perfectionis vias doceret, inceperit à paupertate,
te, qua ipsam vitam suam inceperat, dicens: b Beati pauperes Spiritu: quoniam
iporum est regnum caelorum. Pauperes Spiritu (vt Sancti Doctores ex-
cant) eos vocat, qui sponte sua eligunt paupertatem, humilitatem
sui abiectionem, quæ illam comitantur. Duo enim esse possunt generi-
pauper

b Mat. 5. 10
ss. Amb. in
c. 6. Luc.
Greg. Nis.
Hier. Bed. in
c. 5. Ma. Ba-
sil. Reg. 205.
Ber. serm. de
Fest. omn. S.

pauperum in spiritu: alij in corde solum, & affectu; possidentes interim diuitias cum integra cupiditatis mortificatione, eò quòd non illis adhareat cor, sed liberaliter potiùs eas distribuatur, ubi opus est; & parati sint etis eas renunciare, si Deo placeat. Et hac ratione fuerunt pauperes spiritu Abraham, Iacob, & David: & meritò deberent omnes Christiani diuites tales esse, vt suo loco est dictum. At Christus Dominus noster non hic loquitur de his pauperibus; sed de illis, qui simili voluntari realem & veram paupertatem adiungunt, qualem ipse profitebatur; & mundus non beatitudinem, sed infelicitatem reputabat. Cui vt hanc deceptionem & errorem retegeret, ait: verè pauperes, qui spirituales sint, & cum perfecta charitate, esse beatos, & incipere frui regno cælorum. Intendens hac sententia & promissione, diuites stimulare, vt sponte fierent pauperes, vt hac beatitudine & cælorum regno frui possent: quemadmodum etiam mites & pacificos, beatos esse dixit; vt eos, qui tales non erant, permoueret ad mansuetudinem & pacem procurandam.

Quòd si quis dixerit, paupertatem spiritus in solo affectu, satis esse ad hoc; vt diuites sint perfectissimi, quales fuerunt Abraham, Iacob, ac David: adeoque satis esse, quòd Christus hoc genus paupertatis tantùm commendat & suadet: præcipuè cum insignioris sit virtutis cor habere liberum & expeditum, cum adsunt diuitiæ, quàm dum absumt. Ad quod benè Sanctus Thomas Respondet: quòd est gloriosius, habentem diuitias esse pauperem spiritu; eò esse rarius. Et Ecclesiasticus, qui dixit *beatum esse diuitem, qui inuentus est sine macula: & qui post aurum nõ abiit, nec sperauit in pecunia: inanis*: Idem statim subiunxit: *quis est hic & laudabimus eum? Fecit enim mirabilia in vita sua.* Qua sententia significat, rarissimum esse, quòd quis diues, sit ad eò perfectus: eò quòd diuitiæ magnam præbeant occasionem, trahantque ad se corda cum periculo amittendi regnum cælorum. Et hanc ob causam Christus Dominus noster suadet, vt eis renuntiaremus: viam enim paupertatis securiorem esse, & Tantò faciliùs ad cælorum regnum perducere: quantò est faciliùs per angustum foramen acùs transire subtile filum, quàm funem nauticum, aut camelum. Mirum omnino est, ait idem Sanctus quòd d *Samson mandibula asini interfecerit mille viros*, ob singulare fortitudinis donum, quòd illi Deus contulerat: sed quoniam hoc rarissimum est, suademus militibus, etiam fortissimis; vt de armis proportionatis sibi prospiciant, vt contra hostes suos feliciter pugnent: ita igitur valde stupendum est quòd diuites ex singulari Dei favore, quando ille vult, vitia vincant, ac Dæmones, Sed, cum hoc sit rarissimum, suadet Saluator ihs, qui volunt victoriam suam reddere securam vt diuitijs renuntient, easque à se abijciant: vt quemadmodum ait Sanctus

4.

Opus de
perf. vita
spirit. c. 7.
c. Eccl. 31. 8.

d. Iud. 15. 16.

Hom. 12. in
Euan.

e Luc 14. 31

5.

f 2. Cor. 8. 2

Ibi 2. 2.

q. 134. a. 2

Gregorius) nudi cōtra nudos Dæmones pugnet; & si ituri sunt, e committent bellu aduersus Regē qui cū viginti milibus venit ad se, renouent on: mibi: quæ p- fident: hæc enim renouatio est virtus & arma potētissimæ, ad eos vincēdos.

Sed his addamus: si præclarum est, cor à diuitijs, quæ possidentur, exuam habere, vt eas distribuatur: multò præclarior esse, ita auullum ab eis habere: simul & semel omnes distribuatur. opere ipso veritatem & perfectionem ostendēs exuri ab eis affectus. Et meritò Apostolus: f *Fideles Macedoniam habent, quod liberaliter distribuere quæ habebant: eò quod cor habent ab eis expeditum; & cupiditatem bene mortificatam.* Quam mortificationem S. Thoma) vocauit Apostolus *altissimam paupertatem.* Quantò igitur altius cēfenda est paupertas Apostolica, adeò mortificans cupiditatem: vt quæque habet, nihil sibi referuās largiatur pauperibus? si virtus magnificentiæ non excellit ordinariam liberalitatem, quod multatū diuitiarum affectū moueretur; impellat verò ad sumptuosas faciendas expensas: quàm heroica cēfenda est Religiosi magnificentiā, quæ vno actu adeò sumptuoso omnia quæ habet, exponit, traditq; pro Christo: & idem faceret etiam si totius mundi haberet diuitias? Et si magnæ misericordiæ est, pauperibus dare reddere omnes ac fructus agrorum suorum: ipsos tantum retinens fundos, vt plures beat, quod largiatur: quantò erit maior misericordia dare eisdem etiam solos agros & stabilia bona; seque ipsum ad paupertatem redigere, vt possit pauperes locupletare? Hoc totum est procul dubio adeò difficile ac rorū principuè inter diuites: vt liceat repetere illud Ecclesiastici: *Quis est hic & habebimus eum? Fecit enim mirabilia in vita sua.* Quamuis diuinę vocatiōis gratia viam hanc reddiderit faciliorem: eò quod ipsemet noster Saluator exemplo suo nos præcedat, eam eligens tanquam gloriofiorem ac securitatem præclarissimum promittit præmium, possessionem regni cælestis.

§. 2. *Commoda paupertatis spiritus.*

1. a Ro. 14. 16

Tr. 3. c. 10

ac 14. 6

Tr. 4. c. 9.

EX HIS deducere licet excellentias alias & commoda paupertatis spiritus in eo regno contenta, quod Deus illi promittit: cuius possessio incipit in hac vita, finitur verò in altera a *Regnum Dei* in hac vita ad *fructu pax, & gaudium in Spiritu Sancto*, cum centuplo eius, quod relinquere quemadmodum superius fuit explicatum. Sed applicando paupertati quæ speciatim illi competit ex hoc regno cælorum, est aduertendum: Iustitiam quæ pars est huius regni esse duplicem: alteram generalem, quæ impellit fugiendum omne malum; & præstandum quicquid est bonum: ac præmium non est vna virtus, sed omnium coniunctio, quam vocamus sanctitatem, castitatem, & pulchritudinem animæ; alteram specialem, quæ vnicuique tribuit quod suum est: Deo enim dat, quod est Dei; Cæsari, quod est Cæsaris; & proximo, quod est proximi. Vtraque autem hæc iustitia oritur ab heroica pa-